

Pregó de la Festa Major 1999

Amigues i amics,

Quan em varen proposar ser el pregoner de la Festa Major d'enguany, vaig quedar dels colors de les façanes recent pintades de la casa de la vila i de can Gumà. Cadascú té la seva manera de ser i la meva s'adiu poc amb aquesta feina que he acabat acceptant. Em va venir a la memòria la pel·lícula de Charles Chaplin *El gran dictador*. Aquell pobre home, modest com era, es veu obligat per les circumstàncies a parlar davant d'una multitud. A ell li va sortir una de les peces oratòries més emocionants de la història de la humanitat. Si algú té interès pel discurs de Chaplin en puc proporcionar còpies.

Un pregoner com cal ha de riure's de tothom, però especialment dels que durant l'any són intocables, com per exemple l'alcalde, el rector i la Guàrdia Civil. La veritat és que tot i que no tinc coratge per fer això, admiro les persones alegres i amb sentit de l'humor. Permeteu-me, doncs, que el to del pregó, encara que seriós davant la meva incapacitat per als acudits, la burla, la sàtira i el joc sarcàstic, transmeti allò que –potser per compensar– la vida m'ha proveït a mans plenes: l'esperança i la confiança en el futur. L'alegria té diferents fonts i el meu doll és el de l'esperança.

Crec sincerament que el futur dels nostres néts i renéts és millor que no el nostre avui. Estem a punt d'iniciar una transformació a nivell mundial que retornarà a la vida el valor que no havia

d'haver perdut mai. Albiro també canvis positius per al nostre país. Però avui deixeu-me anunciar, com a bon pregoner, el futur de la nostra vila de Torroella, el camí que farem fins al 2025. Ho dic, no perquè sigui profeta o endeví, simplement pel dret que tots tenim a somniar, per la necessitat de no deixar-nos robar el bé més preuat: la capacitat transformadora de la realitat, aquesta força interior que és el motor per a l'engrescament, la participació, la valentia i la confiança per fer de Torroella un lloc on sigui apassionant viure-hi.

Els torroellencs som conscients del privilegi de ser-ho. Algunes poblacions de les nostres comarques –és veritat perquè així ho manifesten– ens admiren. Hem d'estar a l'aguait per no creure'ns que ja hem fet el que cal. A més, no és el que fem, l'important; és el nostre estil, el que fascina. És la nostra manera d'entendre la ciutadania, el que sedueix. Ens aplaudeixen, no per les coses que fem, sinó per les persones que som. En definitiva, el que ens ha fet guanyar prestigi és la nostra sensatesa. La sensatesa no s'improvisa. En realitat, ha estat l'esforç de les torroellenques i els torroellencs del segle que ara acaba que ha teixit aquesta bella obra. És gràcies a l'esforç constructiu, en lloc de destructiu, dels pares i mares, dels avis i àvies, que som el que som. Ells, presents o absents, presideixen aquesta Festa Major final del segle.

La sensatesa del nostre procedir s'observa quan Torroella és notícia als mitjans de comunicació. Pràcticament sempre es recullen aspectes positius, esdeveniments creatius i afanys solidaris. És el que demostra que hem après a sumar esforços, a escoltar la veritat de l'altre i a construir ponts de diàleg. Aquestes característiques queden ben reflectides en els darrers vint anys d'ajuntaments democràtics que, al marge de les petites desviacions apassionades, són exemples d'una manera correcta de fer i que han culminat amb els acords assenyats i modèlics davant els resultats de les darreres eleccions. El mèrit dels successius equips de govern entenc que s'ha de fer extensiu a aquelles i a aquells que els ha tocat el no sempre valorat paper de la necessària oposició. La sensatesa, en aquest cas, és igualment, si no més, meritòria.

L'eix vertebrador del missatge d'aquest pregó vull que sigui el d'invitar a la reflexió sobre la responsabilitat que tenim a causa

d'aquesta nostra bona fama. El fet de gaudir de prestigi accentua la nostra responsabilitat. M'atreveixo a opinar que Torroella estarà a l'alçada que li correspon amb totes i cadascuna de les seves obligacions. Deixeu-me apuntar les tres que considero essencials.

La primera és la necessitat de construir una Torroella oberta. Les muralles físiques malauradament van ser enderrocades. Però les muralles no són més que les cicatrius de la història. La Torroella del segle XXI serà una vila oberta a tothom, sense cap tipus de muralla. Torroella serà exemplarment acollidora perquè, sigui quin sigui el punt d'origen dels nouvinguts, estimin tant Torroella com ara l'estimen els que fan anys varen arribar i com l'estimem els que aquí vàrem néixer. Torroella serà hospitalària perquè tots ens complementem. Cap persona que visqui a Torroella ha de sentir-se exclosa. El més terrible que pot succeir a un ésser humà és veure's exclòs. Els centres d'educació i les associacions tenen molt a dir i a fer per la cohesió social, per ajudar a superar poros i desconfiances.

La segona qüestió capital per a la Torroella dels propers anys serà la definitiva aposta per la cultura. S'han començat les obres a can Quintana, el projecte més important de la història de la vila. El projecte va molt més enllà del perímetre estricte d'una illa de cases: estem optant per un tipus de vida, per un determinat model de ciutadania. Can Quintana serà el cor de la vila; lloc de trobada i suma de tots. La cultura que es generarà serà la més propera a la vida; tothom hi tindrà cabuda perquè tots som imprescindibles en la construcció del nostre futur. El Centre Cultural de can Quintana tindrà una bona rendibilitat tant cultural com econòmica. Can Quintana és l'inici de la recuperació assenyada del nostre nucli antic. Facilitarà l'obertura cap al riu a partir de l'arranjament d'espais tan emblemàtics com Fora Portal i tan idíl·lics com el passeig del riu Ter. Allà, a l'horta de can Pelegrí, els joves tindran el seu centre autogestionat que els implicarà, com a protagonistes, en el futur que ja és d'ells.

El tercer i darrer punt pel qual Torroella es farà mereixedora del bon nom és que també serà una vila fàbrica de valors. Torroella sabrà impulsar la participació, la sostenibilitat, la solidaritat

interna i externa. A partir d'un projecte especial, la vila trobarà fórmules per aconseguir relacions basades en la concòrdia, per aprofundir el sentiment de la compassió, per escoltar la veu dels savis que des d'antic han poblat les vores d'aquesta mar Mediterrània. Ells sabien que val més patir una injustícia que provocar-la. Proclamaven que ser més bona persona és també ser més feliç. Estaven convençuts que ningú és dolent voluntàriament perquè qui ha conegut el bé, pot viure sense esforçar-se a practicar-lo?

Torroella no actuarà com a model, simplement esdevindrà un focus ciutadà de veritable alternativa de gestió democràtica. No sabem exactament com serà la Torroella del 2025, però tenim el camí i aquest és ja des d'ara una invitació a altres poblacions perquè trobin el seu particular. Oposem-nos a la globalització del pessimisme! Un pla així necessita la participació de tothom; de manera especial, la dels més grans. Les persones trempades de la Llar dels Jubilitats tindran cura de passar-s'ho bé. S'ho mereixen. Però també iniciaran debats, organitzaran cicles de conferències a manera d'universitat de la gent gran, per afinar el seu pensament i perquè els més joves trobin bon consell.

Desitjo que la celebració d'aquesta Festa Major sigui per a tots nosaltres font d'alegria, d'humor i de felicitat.

Visca la Festa Major! Visca Torroella solidària amb tots els pobles del món!

Joan Surroca i Sens
Torroella de Montgrí,
24 d'agost de 1999